

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/11/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817204777
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817204777.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobkyne X. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., X. XXX/X, zastúpenej Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Zámocká 35, IČO: 46 962 000 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 1.109,04 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 6Csp/46/2017-34 zo dňa 23. augusta 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktorú náhradu trov konania je žalobkyňa povinná žalovanému zaplatiť v sume aká bude vyčíslená rozhodnutím súdu prvej inštancie, k rukám zástupcu žalovaného Advokátskej kancelárie JUDr. Andrea Cviková, s.r.o..

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa táto od žalovaného domáhala zaplatenia 1.109,04 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 14.3.2017 do zaplatenia a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré spočívalo v peňažných prostriedkoch, ktoré mu zaplatila na poskytnutý úver nad jeho istinu, keď zmluva o úvere bola neplatná. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania s poukazom na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd vykonal vo veci dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že dňa 21.6.2005 podala žalobkyňa žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru v sume 40.032 Sk za podmienok splácania úveru v 36 mesačných splátkach vo výške splátky 1112 Sk pri počte splatnosti splátky k 26.dňu v mesiaci. Celkové náklady boli vo výške 20046 Sk. Žiadosť bola prijatá dňa 30.6.2005, maximálna výška úveru bola dojednaná na sumu 40032 Sk, RPMN úveru predstavovala 25.99%, schválená výška revolvingu v sume 26688 Sk, RPMN revolvingu 40.03%, úverový limit 40032 Sk, zmluvná odmena za poskytnutie každého revolvingu v sume 13077 Sk, dátum účinnosti zmluvy 30.06.2005. Vzhľadom k tomu, že žalovaný splnil podmienky uvedené v článku 4., v bode 4.1 Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, bol jej úver automaticky navýšený a bol dňa 27.6.2007 poskytnutý revolving v sume 885,84 eur, dňa 29.6.2009 v sume 885,84 eur, dňa 27.6.2011 v sume 885,84 eur a dňa 4.7.2013 v sume 885,84 eur. Žalobkyňa úver riadne nesplácala. Žalovaný jej dňa 8.1.2014 oznámil zosplatenie úveru, ktoré žalobkyňa prevzala dňa 14.1.2014, celkom na úver poukázala sumu 3661,65 eur. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že k bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu (§ 452), ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený

začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu, a komu plnil. Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona, dospel súd k záveru, že námietka premlčania vznesená žalovaným je dôvodná, a preto žalobu zamietol z dôvodu premlčania práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. V konaní žalobkyňa tvrdila, že zmluva o revolvingovom úvere, uzatvorená dňa 30.6.2005 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný mal titul len na vrátenie úverovej istiny. Následne tvrdila, že k platnému uzatvoreniu zmluvy ani zrejme nedošlo vzhľadom na mechanizmus uzatvárania zmluvy. Je však nesporné, že žalobkyňa zaplatila celú sumu 3661,65 eur najneskôr dňa 26.10.2013, čo je zrejme so splátkového kalendára v spise tunajšieho súdu 10C 42/2015. Objektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka začala plynúť najneskôr od 27.10.2013 a táto uplynula 27.10.2016. Žaloba bola podaná dňa 16.3.2017, teda po uplynutí objektívnej premlčacej doby, preto súd žalobu zamietol. Pre premlčanie práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia už nemá právny význam, či zmluva bola uzatvorená platne a či by išlo o bezdôvodné obohatenie z neplatnej zmluvy, alebo by išlo o plnenie bez právneho dôvodu, v prípade úveru bezúročného a bezpoplatkového. Právne významné je to, že žalobkyňa plnila najneskôr v mesiaci október 2013, kedy začala plynúť objektívna premlčacia doba. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že v zmysle § 107 ods. 2 išlo o desaťročnú premlčaciu dobu, pretože išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Takýto úmysel na strane žalovaného nebol preukázaný. Účastníci uzavreli a podpísali zmluvu, o ktorej ešte dnes žalovaný vyhlasuje, že je platne uzatvorená a takéto zmluvy uzatváral vo viacerých prípadoch, pretože išlo o formulárové zmluvy a súdu je známe z úradnej činnosti, že takéto zmluvy uzatváral vo veľkom počte so spotrebiteľmi. Nemožno uvažovať ani o priamom alebo nepriamom úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Právny záver, že by malo ísť v prípade konania žalovaného o úmyselné bezdôvodné obohatenie, nemá jednoznačnú oporu ani v rozhodovacej praxi súdov. Vzhľadom na uvedené súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd podľa § 262 ods. 1 v spojitosti s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /CSP/ s tým, že v konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu prináleží plná náhrada trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa. Podľa nej súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie vyhodnotil konanie žalovaného ako neúmyselné a aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu. Žalobkyňa s týmto názorom súdu nesúhlasí a má za to, že takýto záver je jednoznačne v rozpore so skutkovým stavom. Skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie (aj keď nepriame) žalovaného. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou je resp. bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný však dlhodobu ignoruje zákonné povinnosti napr. správne uvádzať RPMN, dlhodobé dojednávania neprimerane vysokých úrokov a poplatkov za poskytnutie úveru, či nesprávny postup pri uzatváraní zmlúv (oferta - akceptácia) čo sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný uzavrel nespočetne veľa formulárových zmlúv, ktoré uzatváral so spotrebiteľmi. Tieto formulárové zmluvy (tak ako aj v tomto prípade) obsahovali viaceré ustanovenia odporujúce dobrým mravom a takisto absentovali aj údaje o RPMN v zmluvách, čo zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Aj z uvedených dôvodov možno konanie žalovaného považovať za úmyselné a na daný právny spor aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu. Pre žalovaného je prijateľnejšie ignorovať právnu úpravu slúžiacu na ochranu spotrebiteľa neuvádzať vo svojich zmluvách zákonom obligatórne vyžadované údaje požadovať od spotrebiteľov nezákonne vysokú odplatu, za účelom aby sa obohatil na úkor spotrebiteľov, od ktorých objektívne nie je možné požadovať, aby boli schopní posúdenia uzatváraných zmlúv už v čase ich podpisu. Žalovaný tak jednoznačne zneužíva svoje silnejšie postavenie vo vzťahu k spotrebiteľovi pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv a prijíma od nich plnenia, na ktoré nemá právny nárok. Konanie žalovaného je vopred premyslené a z hľadiska pomeru rizika voči dosiahnutému zisku dobre premyslené a preň ekonomicky výhodné. Neznalosť zákona žalovaného v danom prípade neospravedlňovala a ani ho neoprávňovala na vymáhanie a prijímanie platieb vo vyššej, než poskytnutej sume. Je spochybnená dobrá viera žalovaného v poctivom obchodnom styku, ako aj jednoznačný úmysel žalovaného poškodzovať žalobkyňu ako spotrebiteľa, čo vyplýva aj z množstva prípadov na území celej Slovenskej republiky. Žalobkyňa opätovne poukázala na to, že žalovaný vedome dohodol v zmluve neprijateľné obchodné podmienky a tieto zakotvil aj do všeobecných zmluvných podmienok ako prílohy k formulárovej zmluve. O týchto skutočnostiach musel

mať vedomosť a žalovaný sa spoliehal na to, že všetky dojednané plnenia mu budú spotrebiteľov vyplatené aj napriek tomu, že išlo o plnenie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný by za normálnych okolností, kedy žalobca ako spotrebiteľ riadne plní, prijal niekoľkonásobne vyššie plnenie na aké má nárok. Konanie žalovaného považujeme za vedomú činnosť, kde konal v rozpore so zákonom, dokonca žalovaný uplatnil na súde nárok, ktorý bol zjavne v rozpore s dobrými mravmi, a to v priamom úmysle obohatiť sa. Použitie napr. neprijateľnej podmienky v zmluve o úvere, či určenie neprimerane vysokej ceny úveru, nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. Žalovaný teda mohol a mal vedieť, pri povinnosti odbornej starostlivosti, že zmluva nevznikla, či niektoré ustanovenia sú v hrubom rozpore s dobrými mravmi a že žalobkyňa už vrátila viac ako bola povinná. Napriek tomu si na súde uplatnil žalobou nárok na plnenie z nej - práve s úmyslom získať ďalšie bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu je zrejmé, že žalovaný postupoval voči žalobkyňi od začiatku v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Neprimerané vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby sme pripustili, že žalovaný nemal priamo úmysel uzavrieť so žalobkyňou zmluvu v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Súd prvej inštancie potom podľa žalobkyne nesprávne právne posúdil problematiku premlčacej doby. V danom prípade bola premlčacia lehota zachovaná. Tak ako žalobkyňa uviedla v žalobe, za moment začatia plynutia premlčacej doby je považované vyhlásenie a odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn.: 10C/42/2015 zo dňa 16.07.2015. Týmto momentom sa žalobkyňa dozvedela, že z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, mal žalovaný nárok len na vrátenie poskytnutej istiny a teda suma zaplatená nad rámec poskytnutej istiny je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 107 odsek 1 a 2 právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Vzhľadom na zákonnú úpravu obsiahnutú v § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a skutočnosť, že začiatok plynutia premlčacej doby je 16.07.2015 a žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná na súd 16.03.2017, možno konštatovať, že dôvodný nárok žalobcu bol uplatnený včas, teda v rámci subjektívnej a aj objektívnej premlčacej doby. K zachovaniu subjektívnej lehoty sa prvostupňový súd žiadnym spôsobom nevyjadril. K otázke objektívnej premlčacej doby sa prvostupňový súd vyjadril tak, že podľa jeho názoru nebolo úmyselné obohatenie žalovaného žiadnym relevantným dôkazom preukázané a preto v danej veci je potrebné aplikovať na premlčanie objektívnu 3-ročnú premlčaciu dobu. S týmto názorom súdu prvej inštancie žalobkyňa nesúhlasí a má za to, že na konanie žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu. K námietke premlčania vznesenej žalovaným sa ďalej žalobkyňa vyjadrila v tom zmysle, že sa jedná o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Toto žalobkyňa namietala aj pred súdom prvej inštancie ale súd prvej inštancie sa touto podstatnou námietkou vôbec nezaoberal. Žalobkyňa preto opätovne poukazuje na to, že vznesenie námietky premlčania žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi a poukazuje na spravodlivé vyriešenie prípadu, pričom tento ústavný princíp musí mať prednosť aj pred princípom právnej istoty tak, ako to vyslovila aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) napr. vo veci Stagno v. Belgicko a Zehenter v. Rakúsko. Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy je Slovenská republika právnym štátom založeným na úcte k právam a slobodám občana, čo by malo mať významné implikácie v oblasti interpretácie a aplikácie práva tak, aby konajúci a rozhodujúci sudca v materiálnom právnom štáte nachádzal riešenia, ktoré by zaisťovali maximálnu spravodlivosť podľa všeobecného prirodzenoprávneho princípu. Aj ústavný súd mnohokrát poukázal na to, že netoleruje všeobecným súdom formalistický postup, ktorý používa sofistované odôvodňovanie na presadenie zrejmej nespravodlivosti. Žalobca zdôrazňuje, že všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho môže odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov, a že povinnosť nájsť právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad. Prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv. Kogentné ustanovenie § 3 odsek 1 Občianskeho zákonníka je v rovine podústavného práva odrazom požiadavky spravodlivého riešenia každej individuálnej veci. Uplatnenie námietky premlčania žalovaným je podľa názoru žalobkyne výrazom zneužitia práva na

úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil (práve naopak zavinil to žalovaný, kedy žaloval v pôvodnom konaní žalobcu ako spotrebiteľa) a voči ktorému by za takej situácie zánik nároku v dôsledku plynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje práva včas neuplatnil. Je teda zrejmé, že prihladenie na vznesenú námietku premlčania žalovaným je tvrdým postihom vo sfére žalobkyne, kedy žaloba bola zamietnutá aj napriek tomu, že žalobkyňa nemohla a nevedela skôr uplatniť svoje nároky a žalovaný vedome minimálne s nepriamym úmyslom sa obohacoval na jeho úkor. Žalobkyňa má za to, že súd prvej inštancie formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti. Nakoniec žalobkyňa poukázala na to, že podľa Ústavy Slovenskej republiky a jej čl. 1 ods. 1 je Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia týmito subjektmi, ktorým boli priznané. Súd by preto nemal príliš formalisticky posudzovať problematiku plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby, pretože to by mohlo viesť k absurdným záverom napr. skôr ako začne plynúť subjektívna premlčacia doba môže uplynúť objektívna a tak by sa nemohol takýto subjekt dožadovať svojho práva pretože, ak by zistil až po 3 rokoch, že na jeho úkor sa niekto obohatil nemôže úspešne (ak protistrana podá námietku premlčania) uplatniť svoje právo. Aj v tomto prípade sa žalobca dozvedel o tom, že na jeho úkor sa niekto obohatil až samotným rozhodnutím Okresným súdom Prievidza sp. zn. 10C/42/2015. Skôr sa to nemal ako dozvedieť, pretože bol práve žalobca žalovaný spoločnosťou PROFI CREDIT Slovakia. Podstatou materiálneho štátu je vnášať do systému pozitívneho práva a formálnej zákonnosti aj základné princípy a hodnoty, ktoré sú základom demokracie. Princíp legality je prirodzenou súčasťou právneho štátu, no používanie a výklad právnych noriem musí byť podriadené aj ich materiálnemu zmyslu, ktorý rešpektuje základné princípy demokracie. Týmto je jasne vyjadrený odmietavý postoj k čisto formálnej koncepcii právneho štátu. Teda aj konajúci súd by mal v otázke plynutia premlčacej doby napriek ustanoveniu zákona prihliadnuť na to, že ak by postupoval čisto formálne znemožnil by uplatňovať práva subjektov, ktorí boli „poškodenými“ v prípade poskytnutia úverov a ktoré časom preplatili. Tieto subjekty boli dokonca žalované v pôvodných konaniach, museli sa brániť a nevedeli ako ich spor skončí. Preto nemohli uplatniť žiadne nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože čakali na rozhodnutie súdu. Stáva sa, že medzičasom do rozhodnutia súdu uplynie 3 ročná objektívna premlčacia doba a tým sa znemožní subjektom uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Týmto postupom je porušená povinnosť všetkých štátnych orgánov zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia nároku (aj na vydanie bezdôvodného obohatenia) týmito subjektmi, ktorým boli priznané. Je teda vylúčená taká aplikácia práva súdom, ktorá by odňala spravodlivosť týmto subjektom napr. tým, že uplynutím objektívnej premlčacej doby napriek tomu, že poškodený sa ani nedozvie kto sa na jeho úkor obohatil, súd žalobu zamietne bez toho aby sa vysporiadal so subjektívnou premlčacou dobou. Zo všetkých týchto dôvodov žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jej žalobe vyhovie v celom rozsahu.

3. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný. Podľa neho žalobkyňa v odvolaní neuvádza konkrétne skutkové okolnosti, ktorými sa mal podľa nej súd prvej inštancie zaoberať a neurobil to. Odkazy žalobkyne na rozhodovacia prax iných súdov Slovenskej republiky, ktoré majú preukazovať úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne, vecne nesúvisia s prejednávanou vecou. Žalobkyňa sa tiež opakovane odvoláva na svoje právne konštrukcie, podľa ktorých žalovaný ignoruje spotrebiteľské právo, úmyselne uvádza do svojich zmlúv neprijateľné zmluvné podmienky a podobne, pričom tieto právne konštrukcie nemajú oporu v zistenom skutkovom stave. Žalobkyňa úmyselne opomína skutočnosť, že v prípade predmetnej zmluvy čerpala od žalovaného finančné prostriedky v 5 prípadoch - okrem základného úveru aj 4 revolvingové úvery v rokoch 2007, 2009, 2011 a 2013, pričom v predstihu splatila 989 splátok v celkovej sume 3.654,09 eur. V uvedenom období žalobkyňa voči žalovanému, resp. výške jeho odmeny nevzniesla žiadne námietky. Samotná zmluva, ktorú strany uzatvorili, nie je podľa žalovaného v rozpore so zákonom. V období jej uzatvorenia Slovenská obchodná inšpekcia overila, že zmluvy uzatvárané žalovaným majú všetky zákonné náležitosti. Žalovaný preto vychádzal z toho, že jeho postup pri uzatváraní zmlúv je správny a zákonný. Nakoniec žalovaný namietal tvrdenia žalobkyne, že jeho vznesenie námietky premlčania je v rozpore s dobrými mravmi a že je výrazom zneužitia práva na úkor druhého účastníka. Takéto tvrdenia žalobkyne rovnako nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní ale ani v právnom stave. Žalovaný z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovaného, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobkyne dodáva nasledovné:

6. Predmetom konania je žalobkyňou uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré má spočívať v tzv. preplatení ňou čerpaného revolvingového úveru /teda v zaplatení sumy presahujúcej istinu čerpaného úveru/, ktorý je potrebné považovať v zmysle zákona za bezúročný a bez poplatkov.

7. Súd prvej inštancie žaloby žalobkyne zamietol po tom, čo dospel k záveru o dôvodnosti žalovaným podanej námietky premlčania uplatneného práva žalobkyne. Pri tomto závere vychádzal zo skutočnosti, že bolo nesporné, že žalobkyňa zaplatila celú sumu 3.661,65 eur na čerpaný revolvingový úver najneskôr dňa 26.10.2013. Objektívna premlčacia doba práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak podľa prvoinštančného súdu začala plynúť najneskôr od 27.10.2013 a táto uplynula 27.10.2016. Žaloba bola podaná dňa 16.3.2017, teda po uplynutí objektívnej premlčacej doby a preto prvoinštančný súd žalobu zamietol.

8. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a s odvolacími námietkami žalobkyne, ktorých podstata spočíva v tom, že v danom prípade konal žalovaný úmyselne a preto je potrebné aplikovať na premlčanie uplatneného práva žalobkyne objektívnu desaťročnú premlčaciu dobu, odvolací súd nesúhlasí.

9. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, resp. jeho vedomosť o tom, že viaceré jeho nároky voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdom vyhlásené za neplatné alebo považované za bezúročné a bez poplatkov. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade, s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný ako úverový veriteľ v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Nemohol predpokladať v čase uzavretia zmluvy a prijatia platieb, že o niekoľko rokov neskôr v dôsledku neskorších legislatívnych zmien súdy budú eventuálne posudzovať obdobné zmluvy o úvere ako zmluvy v rozpore so spotrebiteľským právom. Odvolací súd poukazuje na početné zmeny zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy ako aj na vývoj rozhodovacej praxe súdov ohľadne náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku ktorých je ťažko jednoznačne a nepochybniteľne preukázať úmysel žalovaného ako veriteľa uzatvárať zmluvy o spotrebiteľskom úvere s úmyslom sa bezdôvodne obohacovať na úkor spotrebiteľov. Ak nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané úmyselné konanie žalovaného pri získavaní bezdôvodného obohatenia, ktoré by malo vplyv na predĺženie objektívnej premlčacej doby z troch na desať rokov, súd prvej inštancie postupoval správne, ak zohľadnil ako relevantnú trojročnú objektívnu premlčaciu dobu uplatneného práva žalobkyne plynúcu najneskôr odo dňa 27.10.2013, kedy už boli žalobkyňou zaplatené všetky jej peňažné platby na čerpaný revolvingový úver. Uvedená trojročná objektívna premlčacia doba uplatneného práva žalobkyne tak uplynula vo štvrtok 27.10.2016 a keďže žalobkyňa si svoje právo uplatnila na súde až žalobou podanou dňa 16.3.2017, správne súd prvej inštancie, zohľadniac námietku premlčania vznesenú žalovaným, žalobkyňu uplatnené právo nepriznal a jej žalobu zamietol.

10. K odvolacej námiatke žalobkyne, že vznesenie námiatky premlčania žalovaným v tomto konaní je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že ani s týmto názorom žalobkyne nemožno súhlasiť. Vznesenie námiatky premlčania v zásade predstavuje výkon práva v súlade so zákonom, pretože inštitút premlčania je zákonným inštitútom, ktorý prispieva k právnej istote v právnych vzťahoch a je aplikovateľný voči ktorémukoľvek právu podliehajúcemu premlčaniu. Nie je vylúčené, aby aj taký výkon práva, ktorý je v súlade so zákonom predstavoval konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a preto nepožíval právnu ochranu. O takýto prípad však môže ísť iba celkom výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námiatke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprímerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 176/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/507/2014). Postup súdu podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka /neposkytnutie právnej ochrany výkonu práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi/ teda má miesto iba v ojedinelých a výnimočných prípadoch, kedy je vznesenie námiatky premlčania výrazom zneužitia práva na neprospech tej strany sporu, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila, a voči ktorej by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu tzv. šikanóznym výkonom práva (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2012). Posúdenie vznesenia námiatky premlčania ako výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi je natoľko významným zásahom do právnej istoty strany, ktorá námiatku premlčania vznesla, že okolnosti, za ktorých bola vznesená museli prekročiť rámec dobrých mravov natoľko intenzívne, že tento zásah možno považovať za odôvodnený.

11. V danej veci žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by boli tak významné, že by dovolili narušiť princíp právnej istoty posúdením vznesenej námiatky premlčania žalovaného ako výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi. Okrem všeobecných tvrdení bez konkrétneho vzťahu k prejednávanej veci žalobkyňa v podstate len uviedla, že žalovaný ju sám žaloval v inom súdnom konaní ako spotrebiteľa a domáhal sa od nej neoprávnených nárokov zo zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobkyňa sa v tom spore musela brániť, nevedela ako jej spor skončí a až samotným súdnym rozhodnutím v uvedenej inej veci sa dozvedela, že sa žalovaný na jej úkor obohatil. Preto nemohla uplatniť žiadne nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože čakala na rozhodnutie súdu. Podľa odvolacieho súdu uvedené okolnosti nemôžu viesť k posúdeniu žalovaným vznesenej námiatky premlčania ako výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi. Sama skutočnosť, že žalovaný vyvolal iný spor, v ktorom z rovnakého záväzkového vzťahu domáhal svojich nárokov voči žalobkyňi, ktoré nároky sa nakoniec ukázali ako neoprávnené, nijako nezabraňovala včasnému uplatneniu práv zo strany žalobkyne, a to o to viac, že žalobkyňa bola v tomto inom spore právne zastúpená a mala tak objektívne možnosť posúdiť svoje nároky zo záväzkového vzťahu so žalovaným. Je tiež potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že uvedený iný spor začal podaním žaloby /tu/ žalovaného na súde dňa 28.08.2014, pričom ale /tu/ žalobkyňi bola žaloba doručená a dozvedela sa tak o spore so /tu/ žalovaným až dňa 20.04.2015, teda v čase, kedy už z objektívnej premlčacej doby jej práva na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynulo skoro 1,5 roka /teda skoro polovica/, pričom za túto dobu nič nebránilo, resp. žalobkyňa to netvrdí, žalobkyňi v uplatnení jej práv proti žalovanému.

12. Na základe uvedených záverov mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu premlčania jej uplatneného práva a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný a preto mu odvolací súd priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalobkyňa povinná žalovanému zaplatiť v sume aká bude vyčíslená rozhodnutím súdu prvej inštancie /§ 262 ods. 2 CSP/ a to k rukám zástupcu žalobcu /§ 263 ods. 1 CSP/.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).